

ALEXIS HALL

10 DINGEN

DIE

NOOIT ZIJN

GEBEURD

Alexis Hall

10 dingen die nooit zijn gebeurd

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

DEEL EEN

MIJN BAAN & MIJN GEHEUGEN VERLIEZEN

Het zegt vast veel positiefs over het Groot-Brittannië van nu – of misschien ook wel enkel het Liverpool van nu – dat ik toen ik opgroeide, minder shit naar mijn hoofd kreeg omdat ik gay was, dan omdat ik was vernoemd naar een hobbit. En hoewel ik blij ben dat mijn klasgenoten niet homofoob waren, deed dat hobbitgedoe wel wat met me. Al helemaal omdat de hobbit in kwestie niet eens een van de gekke exemplaren was. Als ik Meriadoc of Fredegar Bolger had geheten, dan was het nog begrijpelijk geweest. Maar mijn naam was Sam. Dat wil zeggen, dat is het nog steeds. Maar mijn officiële naam is Samwise Eoin Becker en elke keer als ik aan een nieuwe klas begon en de docent de namen voorlas en dan uitkwam bij ‘Samwise’ en ik dus moest roepen ‘hier, juf’ was ik de pineut. Het hielp niet dat de eerste Hobbitfilms net uitkwamen toen ik aan de lagere school begon en de tweede reeks in de opmaat naar mijn eindexamen, en ik dus vanaf mijn vijfde tot min of meer mijn achttiende grappen mocht aanhoren over een tweede ontbijt en harige voeten.

Maar altijd meelachen, toch? Dat leerde ik van mijn vader. En het is vermoedelijk het zinnigste wat ik ooit heb geleerd.

Voorbeeld:

‘Hé, Ban,’ roept een van mijn medewerkers. Hij weet heus wel hoe ik echt heet, maar dit is Amjad en Amjad is een nog grotere nerd dan mijn moeder. Zodra hij wist dat ik ben vernoemd naar een hobbit, leek het hem hilarisch om mij aan te spreken met

Sams originele Westronnaam uit de bijlagen die hij blijkbaar uit zijn hoofd kent. En ik stond het toe, omdat het nou tenminste eens origineel was. ‘Ze hebben je nodig bij beddengoed.’

Ik hou van mijn team. Nou ja, niet echt ‘houden van’ – het is eerder een vorm van licht verbijsterd tolereren. Maar de zin ‘ze hebben je nodig bij beddengoed’ roept een gevoel op dat zo verwijderd is van vertrouwen dat ik het bijna bezorgdheid zou noemen. ‘Want?’ vraag ik.

Amjads antwoord spreekt boekdelen: ‘Brian.’

Ik mompel een inwendig ‘fuck’ en loop naar de afdeling in nood. Beddengoed beslaat zeker de helft van de winkel en ik moet dus een behoorlijk gebied afspeuren. Maar Brian heeft de gewoonte een kleine chaoszone om zichzelf heen te creëren, dus ik maak me dan weer weinig zorgen dat ik hem niet zal vinden.

En ziedaar: hij staat naast het Country Living Hamsterley-matras, dat met zijn dubbellaagse ademende pocketvering, handgesponnen zachte natuurlijke vezels van mohair en lamswol en honderd procent natuurlijk Belgisch damast een van de duurste, meest luxueuze, en vooral een van de meest ‘laat-Brian-er-niet-bij-in-de-buurt-komen-’matrassen in de hele winkel is.

Hij oogt een beetje nerveus. En houdt een extreem onheilspellende beker in zijn hand.

‘Zeg me, begin ik zodra ik dichtbij genoeg ben om verstaanbaar te zijn zonder dat ik hoeft te schreeuwen, ‘alsjeblieft en in godsnaam, dat je niet net thee hebt gemorst op het Country Living Hamsterley-matras met zijn dubbellaagse ademende pocketvering en handgesponnen zachte natuurlijke vezels van mohair en lamswol.’

‘Nee,’ antwoordt hij, ‘heb ik niet.’

En even voel ik – domoor! – opluchting.

‘Ik heb er koffie op gemorst.’

Dat is niet het detail waar ik nu op zou moeten inzoomen. Echt niet. ‘Ik wist niet dat jij koffie drinkt.’

‘Doe ik ook niet.’ Hij doet zijn best verontschuldigend te kijken. ‘Maar ik dacht dat Claire misschien koffie wilde en dus bracht ik een beker naar het kantoor, gewoon voor het geval ze... nou ja.’

Zoveel details die letterlijk om aandacht schreeuwen. En zo weinig tijd. ‘En daarvoor koos je een route die direct langs het duurste matras van de hele winkel loopt, omdat...?’

‘Nou ja, het leek me slim uit de buurt te blijven van het Flaxby Nature’s Finest 9450-topdekmatras, na wat er vorige week is gebeurd.’

Het zegt waarschijnlijk niet veel goeds over mij als bedrijfsleider dat ik me er niet bewust van ben dat er überhaupt vorige week iets is gebeurd met het Flaxby Nature’s Finest 9450-topdekmatras. ‘Wil ik het weten?’

‘Nou ja, ik at net een boterham met jam en –’

‘Je hebt jam gemorst op het Flaxby Nature’s Finest 9450-topdekmatras?’

Brian knikt schaapachtig. ‘Maar het geeft niet, hoor. Tiffany heeft me geholpen het om te draaien, dus niemand die het ziet.’

En ik maak weer de fout opgelucht te zijn. Maar vervolgens besluiten die delen van mijn brein die professioneel gezien horen te weten hoe bedden functioneren, weer met elkaar te communiceren. ‘Momentje, Brian, je kunt een topdekmatras niet omdraaien. Topdek – tóp? Bovenop?’

‘Oooo.’ Brian kreunt op een manier die je echt nooit wilt horen van een man die verantwoordelijk is voor twee matrassen van tweeduizend pond.

Ik besluit dat het topdekmatrasprobleem maar even moet wachten. ‘Nou ja, we kunnen in elk geval wel dit matras omdraaien. Kom.’

Een matras omkeren is een hele klus, maar het is tenminste

simpel werk en nadat ik hem heb geïnstrueerd eerst de mok weg te zetten, is het iets wat Brian ook nog wel enigszins kan. We hijsen het hele gevaarte op zijn zij, draaien het om en leggen het netjes terug op het frame dat we als display gebruiken.

Ik doe een stap achteruit om te kijken of het er zo goed uitziet en ontdek nog een grote, bruine vlek, precies in het midden.

‘Ah,’ zegt Brian, ‘dat was wél thee.’

Net als ik terugloop van het beddengoed en probeer te bedenken hoe ik niet één, maar twee heel dure showroommatrassen moet vervangen, steekt Claire, mijn assistent-manager, haar hoofd om de deur van het kantoor en roept: ‘Zijne Koninklijke Klootzak aan de lijn!’ door de hele winkel. Gevolgd door: ‘Maak je geen zorgen, hij staat op mute!’

‘Dat betekent enkel,’ roep ik terug, ‘dat jij hem niet kunt horen, niet dat hij jou niet kan horen.’

‘O, kak.’

Een dezer dagen moet ik echt iets doen aan Claires gewoonte om onze baas Zijne Koninklijke Klootzak te noemen. En aan haar gewoonte luidkeels door de hele showroom heen te vloeken. En – nu we toch bezig zijn – iets aan Brian in het algemeen.

Al vermoed ik zomaar dat op dit moment Zijne Koninklijke Klootzak vooral gaat vallen over het vloeken.

Goed gegokt.

‘Dus...’ – Jonathan Forests net iets te geforceerde accent glibbert door de lijn zo mijn oor in – ‘dit is niet waarom ik je eigenlijk bel, maar waarom noemt jouw assistente mij in vredesnaam Zijne Koninklijke Klootzak ten overstaan van wat vermoedelijk de hele winkel was?’

Geen enkele kans dit onder het tapijt te schoffelen, maar voor

Claire probeer ik het toch maar. ‘Koosnaam?’

‘Hoe moet dat een koosnaam voorstellen?’

‘Typisch iets voor het noorden, weet je. Een beetje zoals een maat die je... een ouwe stinkerd noemt.’

‘Ik heb zestien jaar in het noorden gewoond,’ zegt Jonathan Forest – hij zegt dat vaak, want zo klinkt hij meer *working class*, hoewel hij een rijke fucker is die alleen maar een fuck geeft om andere rijke fuckers. ‘En ik heb nog nooit een maat gehad die mij een ouwe stinkerd noemde.’

Tussen ons gezegd en gezwegen vermoed ik dat hij überhaupt nog nooit een maat heeft gehad. ‘Ik zei alleen maar dat sommige mensen hier zo praten.’

‘En dan nog, stínkerd’ – hij zegt het met zo’n dikke, bekakte r – ‘heeft een heel andere connotatie dan klootzak.’

‘Zelfde principe,’ probeer ik nog. Zelfs in mijn oren klinkt het zwak.

‘Oké.’ Ik weet vrij zeker dat Jonathan Forest geen robot is, maar ik kan zijn brein bijna horen klikken als hij verdergaat. ‘Hoewel dit niet is waarover ik met je wilde praten, heeft het er wel degelijk mee te maken.’

O fuck, hij weet dat ik hem ook een klootzak noem. We noemen hem allemaal een klootzak, omdat hij een klootzak is. En in mijn ogen moet je, als je niet wilt dat mensen je een klootzak noemen, je niet klootzakkerig gedragen. ‘Is dat zo?’ vraag ik, en probeer niet te klinken alsof hij me net heeft betrappt tijdens een rukmomentje.

‘Splashes & Snuggles heeft nu drie vestigingen, volgend jaar gaat de vierde open. Het filiaal in Croydon presteert naar verwachting. Het filiaal in Leeds presteert naar verwachting. Sheffield? Absoluut niet.’

Misschien is dit niet het ideale moment om hem op te biechten dat een van mijn medewerkers net met een rondje thee halen

voor vierduizend pond aan matrassen heeft vernaggeld. ‘En in welk opzicht voldoen we niet aan je verwachting?’

‘Je geeft te veel uit en haalt te weinig targets. En als ik heel eerlijk ben, vind ik het zorgwekkend dat je dat niet al weet.’

Ooo, waarom moet hij toch zo’n enorme klootzak zijn? Ja, strikt genomen zitten we een klein beetje over budget, gezien alle voorraad die Brian heeft verpest. En ja, strikt genomen halen we *nét* niet helemaal alle targets, maar dat is omdat Jonathans targets stupide zijn. ‘Ik ken de cijfers. Maar we zijn een nieuw filiaal, het is een gebied met veel concurrentie, en we komen echt best aardig in de buurt.’

‘Ik heb je niet aangesteld om “best aardig in de buurt” te komen.’ Op de een of andere manier slaagt hij erin alleen met zijn stem al neerbuigend te zijn. ‘Ik heb je ingehuurd om de targets te halen die ik voor jullie stel, en als je dat niet kunt, neem ik iemand anders aan die dat wel kan.’

Iets in mij wil nu heel graag zeggen: ‘moet je vooral doen.’ Deze baan is dit soort shit echt niet waard. Alleen hebben we het niet alleen over mijn baan. Want als ik word ontslagen, vervangt Jonathan Forest mij door iemand die wel waarde hecht aan zijn dierbare targets, en wat moet er dan worden van Claire en Brian en Amjad en de anderen?

En dus bijt ik op mijn tong. In plaats daarvan probeer ik de smalle grens te bewandelen tussen resultaten beloven die ik toch niet ga halen, en hem een reden geven om mij te vervangen door iemand die dat wel kan. ‘Ik weet zeker dat we iets kunnen bedenken.’

‘Ik heb al iets bedacht.’ Hij pauzeert heel even, met de nadruk op ‘heel’, en slaat dan een iets vriendelijker toon aan. ‘Ik wil je niet ontslaan, Sam. Ik denk dat je het in je hebt om een heel goede manager te zijn.’

Neerbuigende zak. In mijn ogen ben ik al een goede manager.

Of ten minste zo goed als je kunt verwachten in een tweederangs bed- en badkamersshowroom in een gebied met veel concurrentie en een team vol Brians.

Claire houdt een papiertje op. *Is hij weer een lul?*

Ik vorm geluidloos het woord 'natuurlijk' met mijn lippen, waarna ze nog een velletje ophoudt: *sorry, kan niet liplezen.*

Normaal gesproken zou dat niet erg zijn, maar normaal gesproken probeer ik niet erachter te komen of ik de kans loop mijn baan te verliezen. Ik gebaar naar haar dat ze moet ophouden. Doet ze niet. En dat zat er ook eigenlijk nooit in, maar ik pretendeer af en toe graag dat ik hier de leiding heb.

'En daarom,' hoor ik Jonathan zeggen als ik me weer op hem kan concentreren, 'wil ik dat je morgen naar Croydon komt, zodat je kunt zien hoe ik het aanpak.'

Morgen is vrijdag. Mijn minst favoriete dag om naar Londen af te reizen. Mijn favoriete dag voor Londen is... nooit. 'We hebben het nogal druk, met de opmaat naar kerst.'

'Ik weet zeker dat Claire zich wel redt. Ze lijkt nogal veel tijd omhanden te hebben. Ze heeft in elk geval tijd genoeg om "koosnaampjes" voor mij te bedenken.'

Oké, we zitten blijkbaar nog steeds op de afdeling neerbuigend. 'Claire is een gewaardeerd teamlid en -'

Inmiddels wappert Claire met een gedetailleerde en goed gemaakte tekening van een lul en ballen.

'... en... en...'

Ze voegt er nu haren aan toe.

'... draagt in hoge mate bij aan het moreel.'

'Dan kan ze dus ongetwijfeld ook wel een dag zonder jou. Dit is geen verzoek, Samwise,' bijt Jonathan me toe.

Ik slaag er ternauwernood in geen geluid te maken, maar fysiek krimp ik ineen. Ik weet dat het mijn naam is, maar niemand heeft die ooit gebruikt behalve mijn moeder en ik wil nu

niet aan haar denken. ‘Noem me alsjeblieft niet zo.’

‘Het punt is, Sám, dat ik je baas ben en jij morgen naar Croydon komt. De zaak vergoedt je reiskosten.’

Hij hangt op voor ik iets kan zeggen. Wat op dit punt misschien maar beter is ook.

‘Alles in orde?’ Claire heeft de tekening laten zakken, wat tenminste één meevaller is.

Ik plof op mijn stoel en ga op mijn handen zitten om het trillen te stoppen. ‘Ja... hij is gewoon... zo’n...’

‘Zak?’

‘Zó’n ontzettende zak.’

‘Wil je er’ – nu werpt ze me het soort ongemakkelijke blikken toe dat je nooit zou mogen krijgen van iemand wiens salarisstrook jij tekent – ‘misschien over praten?’

‘Hij werkt me gewoon op de zenuwen, en ik weet nooit of hij het vleesgeworden kwaad is of het niet weet of dat het hem niets kan schelen, of wat het ergste van die drie zou zijn.’

Ze denkt een moment lang na. ‘Vleesgeworden kwaad.’

‘Ik moet morgen naar Croydon.’

‘Nou, da’s een opluchting. Ik dacht dat hij je ging ontslaan.’

‘Dat kan nog steeds, hoor,’ werp ik tegen.

‘Niet waarschijnlijk. Iemand helemaal van Sheffield naar Croydon laten komen om hem dan te ontslaan, dan ben je echt wel een kl- O...’

‘Ja, ziet er niet goed uit. Toch?’

Weer een stilte. Claire gaat met een hand door haar platina-blonde haar en kijkt me aan alsof ik ketchup op mijn kin heb en ze niet weet hoe ze me dat moet zeggen. ‘Ik probeer iets troostends te bedenken, maar je bent denk ik de pineut.’

‘Weet ik. Maar –’ ik doe mijn best mezelf weer van de grond te plukken, te doen alsof het me niet raakt – ‘niks aan te doen, toch? Eikels *will be* eikels. Red jij je morgen wel alleen hier?’

‘Lieverd, het is een bad- en beddenwinkel, geen nucleaire onderzeeboot.’

‘Ja, maar het is Brians beurt ’s ochtends te openen.’

‘Dan zijn wij dus ook de pineut.’ Nu Jonathan heeft opgehangen, kijkt Claire ernstiger. Misschien heeft ze van mijn kant van het gesprek genoeg kunnen afleiden om te beseffen dat we in de problemen zitten. ‘Je weet,’ zegt ze, ‘dat als Jonathan het je lastig gaat maken vanwege onze resultaten, je toch echt zult moeten overwegen om Brian te ontslaan.’

Ik kan niet geloven dat ze dat zegt. Ik bedoel, ik geloof het omdat ze het doet en omdat ze het al eens heeft gezegd, maar toch. ‘Brian is een van ons.’

‘Hij is de ergste klantenadviseur met wie ik ooit heb gewerkt, en ik heb Chel nog meegemaakt.’

Harde woorden. ‘Chel sloeg een kind.’

‘Een heel irritant kind. En zij kostte ons geen geld.’

‘Strikt genomen’ – daar is nog nooit iets positiefs achteraan gekomen – ‘kost iedereen ons geld.’

Ze is niet onder de indruk. ‘Amjad vertelde me wat er is gebeurd met de Country Living Hamsterley. En dat was niet Brians eerste keer.’

‘Och kom op, hij heeft een paar dingen op een paar matrassen gemorst.’

‘Vijf keer sinds juni. En hij rukte laatst de zitting van een Vitro Sento toen hij een klant probeerde te laten zien hoe stevig die zijn.’

Ik heb mezelf in een Brian-verdedigend hoekje gewurmd en kan er niet meer uit. ‘Wc-brillen zijn makkelijk te vervangen. Bovendien heeft Brian deze baan nodig. Hij heeft enkel zijn oma nog, en hij betaalt hun rekeningen.’

‘Weet ik.’ Claire kijkt meelevend, wat ze niet vaak doet, misschien omdat ze niet zo vaak denkt dat ik medeleven verdien. ‘Maar als Jonathan op bloed uit is, en je moet óf mij of Brian

redden, dan wil ik toch echt heel graag dat je mij redt, Sam.’

Ik wil tegen haar zeggen dat het echt zo’n vaart niet zal lopen. Maar dat kan ik niet. Ik kan alleen maar bidden dat Jonathan zich redelijk zal opstellen. En dat betekent, als ik erover nadenk, dat we dus echt finaal de pineut zijn.

Ik slaag er ongeveer tien minuten lang in te vergeten dat we finaal de pineut zijn, tot ik even naar buiten loop om te controleren of alles eruitziet zoals het er moet uitzien en besef dat onze kerstversiering al had moeten hangen en nog helemaal niet hangt. En dus ga ik binnen op zoek naar Tiff, die ik dit soort dingen meestal vraag omdat ze goed is in ontwerpen en zo, ook al is ze niet de betrouwbaarste. Zij vertelt me dat de decoraties op woensdag hadden moeten worden geleverd, maar nooit zijn aangekomen en ze er niet aan heeft gedacht dat even tegen mij te zeggen omdat ze ervan uitging dat het zich vanzelf wel zou oplossen.

‘Ik bedoel maar,’ zegt ze terwijl een blauwe haarlok voor een van haar ogen valt op een manier die, dat moet ik toegeven, nou niet echt professionaliteit uitstraalt, ‘maakt het nou echt iets uit? Kerstmis is toch een heidens feest en –’

‘Nou’ – Amjad kan een verkeerd feitje op een kilometer afstand ruiken als de wind goed staat – ‘dat is een misvatting.’

‘Nietes.’ Tiff is vrij jong en hoort nog bij de welles-nietes-school van discussiëren.

Amjad, die blijkbaar heeft besloten dat halfdrie op 1 december midden in een decoratieve crisis hét moment is om in te gaan op de details van comparatieve folklore, begint op zijn vingers op te sommen: ‘De boom is een Duitse protestantse traditie, de kerstman idem dito – de vroege Lutheranen schoven hem naar voren als een alternatief voor het kindje Jezus omdat ze

dat te katholiek vonden – boomstamtaarten zijn achttiende- of negentiende-eeuws, kerstliedjes –’

‘Amj, is dit belangrijk?’ vraag ik. Ik houd me nog in. Ik probeer me altijd in te houden, er is nooit een goede reden om iemands kop eraf te bijten.

‘Het voorkomt dat Tiff desinformatie verspreidt.’

Tiff lijkt het niet te interesseren of ze desinformatie verspreidt of niet. ‘Oké, kerst is dus in beginsel een christelijk feest, maar het is vandaag de dag alleen nog maar een viering van consumentisme en –’

Ik werp haar een veelbetekenende blik toe. ‘Ik weet dat het een viering van consumentisme is, Tiff. Maar voor het geval je het nog niet doorhad: je werkt in een winkel. Wij leven van consumentisme.’

‘Dat betekent nog niet dat we het hoeven te stimuleren,’ merkt Tiff op.

‘Eh... juist wel.’ Ik vind het fijn dat mijn team zelfstandig denkt, hoor, maar soms zou ik toch echt fucking graag willen dat ze het minder vaak deden. ‘We hangen geen kerstlichtjes op opdat mensen worden herinnerd aan het wonder van de verlossing. We doen het opdat we ze misschien wat extra geld uit de zak kunnen kloppen voor beddengoed met rendieren erop.’

Tiff kijkt me aan met meer teleurstelling dan toegestaan zou moeten zijn als iemand bijna tien jaar ouder is dan jij – en ook nog eens je chef is. ‘Dat is nou precies wat er mis is met het laatkapitalisme.’

‘Weet je, voor een kapper in opleiding ben je behoorlijk marxistisch,’ zeg ik.

‘Haar- en schoonheidsconsulente,’ corrigeert ze me. ‘En is dat nou niet juist het punt bij marxisme, dat het een filosofie is voor de gewone arbeider?’

Touché. ‘Misschien ja, maar het is gek als je bedenkt dat de

man zelf beroemd was om z'n vreselijke kapsel.'

'Je bedoelt Einstein,' corrigeert Amjad me.

'Nee. Er zijn meer historische figuren met gekke kapsels.'

Tiff heeft haar mobiel al tevoorschijn gehaald.

'Wat doe je?' vraag ik. 'Zoek je nu serieus "had Karl Marx een badhairday"?'

Ze kijkt op. 'Een foto vinden waarop' – ze draait het scherm naar me om – 'zijn haar er volgens mij prima uitziet.'

De foto in kwestie is van zijn graf op Highgate Cemetery. 'Dat is een monument. Je kunt een standbeeld niet als bewijs gebruiken. Bovendien staat die kop op zijn graf. Niemand gaat een beeld met slecht haar op zijn of haar graf zetten.' Tegen beter weten in haal ik mijn eigen telefoon tevoorschijn, vind een foto van de man zelf en houd die op naar Tiff: 'Zie je, raar haar.'

'Volgens dit artikel' – Amjad heeft zich bij ons googelaars gevoegd, hoewel hij vermoedelijk, hem kennende, gezocht heeft op *Karl Marx haar vaak verkeerd opgevat* – 'liet hij zijn haar knippen vlak nadat deze foto van hem was gemaakt, dus waarschijnlijk is die niet zo representatief.'

'En,' voegt Tiff eraan toe – ze spannen samen, ze spannen altijd tegen me samen – 'dat is geen raar haar.'

'Volgens mij wel, hoor.'

Daar is die teleurgestelde blik weer. 'Soms is raar niet raar.'

'Dat klinkt als een hoop slap gelul.'

Ze slaakt een getergde zucht alsof ze al jaren hevig lijdt – het gore lef, ze is veel te jong om wat dan ook al te lang te doen. 'Het is het negentiende-eeuwse equivalent van die kerels die urenlang hun haar in vorm staan te moussen zodat het er goed uitziet, maar er ook uitzien alsof ze te cool zijn om zich er iets van aan te trekken hoe ze eruitzien. In de business herkennen we ze al van een kilometer afstand.'

'Jij denkt dat hij zijn bést deed om er zo uit te zien?'

Tiff knikt. ‘Ik denk dat hij bewust uit was op Big Das Kapital Energy.’

Ik besef nu dat ik me heb laten afleiden en stop mijn telefoon weer weg. ‘Ook goed. Het was weer reuze informatief, zoals altijd, maar als jullie me nu willen excuseren, dan ga ik op zoek naar wat er is gebeurd met de kerstdecoratie, want als we die morgen niet hebben hangen –’

‘Dan hangen we hem maandag op?’ oppert Tiff.

‘Dan missen we de extra verkopen van het eerste decemberweekend en dat zal Zijne Koninklijke Klootzak nog meer irriteren. En aangezien Claire erin is geslaagd hem recht in zijn gezicht Koninklijke Klootzak te noemen, is die irritatie al heel aanzienlijk.’

Amjad, die soms heel nuttig kan zijn als hij niet net gigantisch pedant doet, kijkt een moment lang peinzend. ‘Ik denk dat we achter nog wel wat spul van vorig jaar hebben liggen. Dat zouden we desnoods kunnen gebruiken?’

‘En dat is nog goed, na een jaar in de opslag?’ vraag ik.

Hij denkt weer even na. ‘Een deel is misschien nog wel bruikbaar.’

‘Kunnen we tenminste wachten tot we nieuwe kerstlichtjes hebben?’ Tiff plukt aan het kraagje van haar zwarte werkshirt. ‘Vorig jaar moest ik meer dan honderdvijftig stuks af om erachter te komen welk lampje kapot was.’

‘De boom kan ook lastig worden,’ voegt Amjad eraan toe. ‘Vorig jaar hadden we een echte, wat ik gek vond omdat we zelf plastic bomen verkopen.’

Ik klamp me vast aan de theorie dat alles nog niet verloren is. ‘Mooi. Goed, ik ga met de leverancier bellen. In het absolute worstcasescenario gebruiken we de versiering van vorig jaar tot de nieuwe spullen komen.’

‘En wat doen we met de boom?’ vraagt Tiff, die vermoedelijk

meer van de chaos geniet dan ze zou moeten.

‘We bevinden ons op een winkelboulevard in december. Er moeten op maximaal twintig minuten rijden minstens drie plekken zijn waar we een boom kunnen kopen.’ Ik gebruik mijn optimistische stem, want in een ideale wereld zou ik niet rond hoeven rijden op zoek naar een last minute kerstboom die ik vermoedelijk nog van mijn eigen geld moet kopen ook, zodat ik mijn klootzak van een baas kan vertellen dat ik ten minste op tijd de winkel heb versierd. Maar in een ideale wereld zou Karl Marx ook een beter kapsel hebben en zou kerst niet zo’n zielloos vertoon van overdadig consumptisme zijn. Soms moet je roeien met de riemen die je hebt.

Ik ga terug naar binnen en bel de leverancier. Een van de semivoordelen van Jonathan Forests neiging een gigantische controlefreak te zijn, is dat er maar één leverancier is om mee te praten. Het nadeel van zijn neiging een gigantische controlefreak te zijn, is dat de leverancier er geen gewoonte van maakt met de bedrijfsleiders van de individuele filialen te communiceren, ook al zou dat voor iedereen een stuk handiger zijn. Elk jaar ontwerpt hij met zijn team in Londen de kerstdecoratie, selecteert een redelijk overzichtelijk aanbod van kerstartikelen voor in de winkels, en verscheept vervolgens vanuit een centrale locatie naar alle drie de filialen dezelfde collectie kerstlichtjes en kerstslopen. En aangezien het dus maar drie filialen zijn, zou je denken dat dat redelijk simpel is. Maar als ik de afgelopen jaren als bedrijfsleider van een bedden- en badkamershowroom iets heb geleerd, dan is het wel dat simpele dingen verrassend makkelijk verkeerd gaan.

‘Hoe,’ vraag ik de man aan de andere kant van de lijn, ‘zijn jullie erin geslaagd alles naar het Isle of Sheppey te sturen?’

Je moet het de knul nageven dat hij zich een beetje lijkt te generen. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. We doen de distributie voor veel woonwinkels. Er gaat bijvoorbeeld een heleboel naar

B&M in Queensborough, en Kev bij logistiek heeft een vreselijk handschrift en dus –’

‘Momentje, momentje.’ Zo makkelijk komt hij niet van me af. ‘Het kan me niet schelen hoe slecht iemands handschrift is, Sheffield lijkt totaal niet op The Isle of Sheppey. Alleen al omdat The Isle of Sheppey de woorden “The Isle of” ervoor heeft staan.’

De man aan de andere kant van de lijn maakt een geluid dat klinkt als schouderophalen. ‘Wij noemen het gewoon Sheppey. Hoe dan ook, daar is jullie spul naartoe.’

‘Kunnen we het terug hebben?’

‘Het staat in Sheppey.’

‘Dat weet ik. Maar ik heb het hiér nodig. Ik heb het hier zo snel mogelijk nodig.’

Het blijft een tijdje stil. En ik geloof niet dat hij dat moment gebruikt om tot een goede afweging te komen over hoe hij mijn wensen als klant optimaal kan vervullen. ‘We kunnen woensdag doen?’

‘Dat is over een week.’ Ik doe echt mijn best om niet boos te worden. Ik ben niet opgevoed met boos worden. ‘Hoe kan over een week “zo snel mogelijk” zijn?’

‘Nou ja, er zijn planningspr–’

Ik ben dan misschien niet opgevoed met boos worden, maar wel met voor mezelf opkomen. ‘Jouw planning kan mij niet schelen. Jullie hadden die spullen gisteren moeten leveren, en nu zeg je dat ik moet wachten tot –’ ik doe een snelle som in mijn hoofd en rekenen was nooit mijn sterkste kant – ‘tot de achtste. Dan is een derde van de aanloop naar kerst al voorbij en je moet toch weten hoe belangrijk die in retail is.’

‘Ik heb dat niet in de hand en –’

Ik laat niet los. ‘Oké, maar even eerlijk, van man tot man: heb je dat echt niet in de hand, of is dit een van die dingen die je best zou kunnen regelen maar een hoop gedoe opleveren?’

Nepamnesie, maar echte gevoelens én echte problemen...

Sam houdt van – nou ja, waardeert – zijn baan als manager bij een woonwinkel, ondanks dat het werk niet bepaald glamoureuus is. Maar dan krijgt Sam van zijn verschrikkelijke baas Jonathan te horen dat zijn baan én die van zijn collega's op de tocht staan... Een val waarbij Sam zijn hoofd stoot, biedt hem de perfecte oplossing om tijd te rekken: hij doet alsof hij geheugenverlies heeft. Hoewel dit hem een goed idee leek, moet Sam nu omgaan met Jonathans schuldgevoel en het feit dat Jonathan – verbazingwekkend genoeg – toch wel erg leuk blijkt te zijn...

Sam heeft een tweede kans gekregen om een goede indruk te maken. Kan hij zichzelf ertoe brengen de waarheid te vertellen aan Jonathan of blijft hun relatie gebaseerd op bedrog?

Alexis Hall is een Britse auteur van urban fantasy, science fiction en LGBTQ+-romance. Met zijn quirky personages en grappige verhaallijnen wist hij al veel lezers te raken. Eerder schreef hij de populaire Boyfriend material-serie.

Lees ook:

Z&K